

www.jollibre.com

© 2016, M. Jesús Bolta

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44

46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-86-7

Depòsit legal: M-1268-2017

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: març de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

En quin planeta vius?

M. Jesús Bolta

jolibre

Per començar, podríem dir que aparentment aquell dimecres semblava un dia com qualsevol altre. Ni més calorós, ni més fred. Ni més llarg, ni més curt. Ni més divertit, ni més avorrit. I també podríem dir, per tant, que Titu i Pigueta havien tornat de l'escola i s'havien tancat ràpidament a la saleta on solia cosir la iaia Estefania que, per motius que prompte descobrireu, havia esdevingut territori privat de Titu. Allí, com correspon als estudiants responsables que eren, s'entretienien, estirats sobre l'estora, llegint els últims còmics d'herois intergalàctics i de naus extraplanetàries, informació que, com tothom sap, és absolutament imprescindible per a aconseguir unes notes magnífiques en els diferents controls que estaven a punt d'inundar el calendari escolar.

—Algun dia seré una guerrera valenta i atrevi-
da, i em faré famosa perquè ajudaré a salvar el pla-

neta —va dir, convençuda, Pigueta, sense alçar els ulls de les llepolies que li ocupaven les mans.

Titu va observar de reüll la cintura de la seua companya intentant calcular-ne la circumferència.

—Ah, sí? I com ho faràs, si no pares de menjar?

—Molt graciós, però com més corpulent és un guerrer, més perillós és. O no coneixes els lluitadors de sumo?

8

—Els són tan enormes, tros de carabassa, per l'esport que practiquen. On s'ha vist un cavaller de les galàxies que interrompa una batalla per fer una picadeta? Què diries a l'enemic?: «Eh, monstres d'estrelles remotes, un moment, pareu, que necessite la meua ració de bunyols»?

La cara de Pigueta revelà que l'altre havia fet diana:

—Si abans de començar a guerrear la gent compartira un bon plat d'arròs, estic segura que s'estimarien més quedar-se a fer la digestió que no córrer al camp de batalla. A més, mira qui parla, el fil d'aram del barri.

Ara fou Titu qui va notar la mosca al seu nas llarg i fi com un espàrrec.

—Jo, bonica, menge com un búfal. El que passa és que...

—El que passa és que no sé per què els metges s'encaboten a fer-te radiografies, si mirant-te a contrallum ja se't veu el que t'has desdejunat!

—I tu saps on se't veu el que t'has desdeju...?

De sobte, aquell magnífic intercanvi de compliments fou interromput per un crit afilat com una fulla d'afaitar que va traspasar les parets de l'habitació i anà directament a seccionar les orelles dels dos contertulians. De la impressió, el cos de Piguetta, flonjo i redó com un flam de gelatina, volà a quatre pams de terra:

—Què ha sigut això?

Titu continuava, com si res, capficat en la lectura.

—Ma mare. Deu haver vist algun insecte. Els té més tírria que a mi.

—Auxili!

Sincerament, el crit de la dona partia el cor. Pig s'estava posant nerviosa.

—No penses ajudar-la?

—Ni de broma. No ens parlem —Titu va passar un parell de fulls—. De fet, fa tres dies que ningú

no obri la boca a casa. Estem tots renyits: el pare i la mare entre ells, els dos amb mi, jo amb ells, i tots amb el gos.

—Amb el pobre Llepolies?

—El mateixet.

10 —No patisques —va voler animar-lo Pigueta—, la família només serveix per a fer-te malbaratar tones de paraules. I al final, què? Que cada u va a la seu...

—Aaaaahhh!

Aquesta vegada el crit resultà realment desagradable i Titu va pensar que la mare s'havia passat de rosca. A contracor, va decidir abandonar el refugi i aventurar-se fins al menjador per esbrinar de què anava tot aquell xivarri. Que conste, però, que només acudia en la seua ajuda per una qüestió de solidaritat intergalàctica, perquè el seu jurament com a guerrer universal l'obligava a socórrer qualsevol bestiola vivent, per més malvada que fora.

—Tu no et mogues, Pigueta. Si d'ací a tres minuts no he tornat, abandona ma casa i salva la vida.

Els dos amics ja no recordaven la baralla sobre les seues dietes de feia uns quants minuts. Ells

eren així: discutien fins a l'extenuació, llançant-se les mil acusacions i barbaritats i, al minut següent, ja estaven reconciliats i compartint uns caramels o un partit de pilota.

Es van abraçar, emocionats. Sense mirar enrere, Titu va deixar caure lentament la mà sobre el pom, va girar-lo molt a poc a poc i, amb tota la precaució del món, va aguar el seu cos de pam i mig per la porta entreoberta. El va rebre un silenci sepulcral.

—Açò no m'agrada un pèl —va xiuxiuejar.

Va respirar un parell de vegades per assossegar els batecs del cor i, arplegant d'on podia els quatre grams de coratge de què disposava, va avançar un peu i el va depositar sigilosament en territori enemic.

—Pensa-ho bé, Titu. Estàs a temps de tornar—va sentir darrere seu.

Malgrat la por que el tenallava, encara va somriure. Pigueta no canviaria mai: era la gallina més gallina que havia conegut mai.

Tot i que ja feia un bon grapat d'anys d'allò, el xicot recordava perfectament la primera vegada que va veure l'amiga. Ocupaven cada un una

d'aquelles taules de canviar bolquers que hi havia a l'escoleta on els dos s'estrenaven. Pigueta acabava d'aterrar allí amb sa mare que, en aquell instant, li preguntava amb una veu dolça com una gota de mel, quan pensava fer pipí al vàter com els majors. La pregunta devia resultar graciosa a la seua futura millor amiga perquè no parava de fer sorollets divertits («gugú» i «gagà»). Titu, per la seua banda, també feia sorollets, però de pànic. Son pare, ample com una taula de planxar, estava recriminant-li, amb veu de tro, què dimonis feia perquè li hagueren de posar uns bolquers nets cada mitja hora i que, si no canviava d'actitud, li'ls acabaria cobrant. Cobrar-li'ls? Però si Titu, que per cert aleshores encara es deia Teodoriu, només tenia un anyet!

En aquell moment d'angoixa màxima, el caganíu va girar lleugerament el cap, àvid d'ajuda, i va descobrir, a un pam, un cercle perfecte, color blanc llet desnatada, del qual aguaitaven quatre pèls rojos amb un nas redó com una boleta de càmfora al bell mig; per damunt, dues boletes de color castany li van recordar els mugrons tendres de sa mare. Aquella imatge de biberó i llet a cabassos van marcar Titu i va resoldre que la seua vida havia d'anar

l·ligada a la d'aquella criatura que li reportava tanta serenitat.

I així va ser. Una dècada després encara continuaven junts.

Ara, però, Titu havia de resoldre sol aquell assumpte amb la mare, que ja mostrava la seua impaciència extrema. Com que semblava que Titu estava a la lluna, Pigueta, delicada com poques, el va ajudar a baixar-se'n: una bescollada de no res, i biberó, llet desnatada i mamelles s'escamparen volant pels aires. El xicot es va girar en redó disposat a protestar i a entrar en combat si calia, però aleshores s'adonà que l'amiga mirava a l'infinit, més enllà dels seus muscles, més enllà del corredor, més enllà de...

—Teodor Asensi i Escuder!

Ui, la mare!

—Ui, la mare! Què deu voler?

La resposta en realitat no interessava ningú. Només importava el fet que estiguera a l'altra punta del corredor, amb les agulles de fer punt a la mà, a un pam de la porta i reclamant la presència del fill. I que estava que bufava.

—Titu, ta mare fa molt mala cara. Està constipada?

Sí, ho estava. L'expressió de Maria Àngels era tot un poema: tenia el nas roig i els ulls li brillaven de febre. Tanmateix, vista de més a prop, van endevinar que un bon grapat d'esternuts no eren els únics culpables d'aquell estat. El seu rostre s'assemblava com una gota d'aigua al d'un dimoni. I en aquell mateix moment, el fill va saber que encara que el cel i la terra s'ajuntaren, ell ja estava acusat, sentenciat, condemnat i rematat, com un titot el dia de Nadal.

—Què li has fet? —repetia Pig, intentant frenar la tremolor que s'havia apoderat d'ella.

Alarmat per la situació, Titu va assajar un intent de reconciliació. Amb una veueta fina com un fil d'or, i una caiguda de pestanyes, es feu el sorprés:

—Què passa, mareta?

Les ales del nas de la dona eren dues locomotores a tot gas:

—Mareta? *Que què bassa, bareta? Tu què greus que bot bassar? Es bot saber què fas mentre el teu bo-bre pare i jo treballàvem peg enviar-te a la millor de les escoles, peg combrar-te...*

Titu sabia que durant la mitja hora següent la mare repassaria factura per factura totes les inver-

sions que el matrimoni havia fet en el seu filllet, des que va nàixer fins aquell instant. De rebot, també endevinava que després d'aquella recitació...

—... *i peg bagar-te els guants de boxejadog de què et vas encapritxag pegguè si no, deies, t'exiliaves al Tibet en gombanyia dels monjos budistes...*

... no hi hauria res de bo per a ell.

Titu va mirar de reüll Pigueta: ara venia la pregunta que encetava la batalla.

—... *I tot això peg a guè?*

I ara la resposta que es donava ella mateixa:

—*Beg a res. Absolutament, beg a res, ja que el meu fill...*

I un poc de drama:

—... *el fill de la meua sang, el fill de la meua carn, que he criat amb tot l'amog del món...*

Pigueta va alçar els ulls al cel. Ella també coneixia de sobres aquell romanç dels pares. Era el pa de cada dia.

—... *i, en canvi, ell guè fa? Buglag-se de la seua família!*

Qui? Titu? Titu s'havia mofat del clan Asensi-Escuder? Impossible!

—*Ets la veggonya de la família...*

Dona, això ja eren paraules majors! Ara sí que Pigueta, preocupada pel gir que prenien les coses, va llançar una mirada interrogativa al seu company. L'altre, però, no entenia de què se l'acusava. Mentre Maria Àngels callava per reprendre l'alé i llançar-se com un bou ferit a l'últim assalt, el xiquet va pensar de pressa quin devia ser el delictes que, de segur, l'abocaria a la condemna més terrible, és a dir:

—I un mes sense tele!

Vist l'estat de la mare, suposà que aquesta vegada l'havia feta ben grossa. De sobte, un colp de tos va interrompre el discurs de Maria Àngels. Titu, adonant-se que l'enemic es debilitava i com a guerrer galàctic que era, va decidir aprofitar-ho per a enxampar Pigueta al vol, arrancar a córrer, entrar d'un salt a l'habitació on alguns segons abans es delectava tranquil·lament amb la lectura, i tancar la porta d'un colp. PAM!

Uf! Salvats.

Per ara.

—Pigueta, estàs blanca com la neu.

—I com vols que estiga, amb aquests crits i aquests plors? Es pot saber de què va tot açò?

—No ho sé.

—No ho saps? Ta mare està a punt d'expulsar-te de la família, de desheretar-te, d'unflar-te a verdures... i em vols fer creure que no tens ni idea de per què?

—T'ho jure.

—A veure, concentra't en les últimes setmanes. Què has trencat, aquesta vegada?

—Res.

—Molt bé, d'acord, ja ho entenc. Has tornat a ser insolent.

—Jo?

—Egoista?

—Que va!

—Presumptuós? Orgullós? Rancorós? Calamitat?

A l'altre costat de la porta, els crits s'havien reiniciat. Titu pegava voltes i més voltes al misteri i Pigueta s'esforçava per ajudar-lo a recordar.

—Has tornat a posar Llepolies al rentaplats?

—No.

—Has omplit la botija d'aigua de tinta?

—No.

Titu va esclafir a riure en recordar son pare amb la boca tota blava.

—Has ficat petards al pollastre de la paella?

Tampoc ho havia fet. Ni havia arruixat els rosers amb vinagre, ni havia planxat les arrugues del iaio Jaume mentre dormia, ni havia col·locat granotes a la banyera...

—*Obri la borta aga mateix!*

18 Aquesta era la mare, sí senyor, tamborinejant la porta com si fora la cosina germana de King-Kong.

—Titu... no tenim escapatòria —va fer Pigueta abraçant-lo fortament amb els seus braços grassonets.

Els dos amics es van emocionar molt: sabien que, en el moment que s'obria la porta, les hores d'oci, els còmics, la llibertat, la tele... tot hauria acabat.

—Ves-te'n, açò és cosa meua —va intentar articular Titu, reprimint les llàgrimes—. He d'afrontar sol el destí. Soc un guerrer i com a tal he de viure... o morir, si cal.

Ho confesse: mentre escric aquestes línies se'm fa un nuc a la gola. Quina valentia la de Titu! Tan poqueta cosa, tan menudet, tan dolcet com una ci-rereta confitada, tan...

Va obrir la porta.

I la cara terrible de sa mare li va envair tot el camp de visió.

—*Es bot sabeg, tros de desagrait, ON HAS DEIXAT ELS REGORDS DE LA POBRA IAIA?*

Un moment! UN MO-MENT-PER-FA-VOR! Stop. Si m'ho permeteu, congelarem l'escena durant uns quants segons i anirem a pams.

Què deia aquesta dona? Què intentava comunicar exactament? Que la iaia tenia una capsa plena de records que Titu havia fet desaparèixer? Que Titu havia esborrat el cervell de la iaia i l'havia deixat sense records? Que la iaia s'havia evaporat amb els records? Que la mare havia perdut el record d'on estava la iaia? Ni idea. Reprenquem l'escena en el punt en què l'hem deixada a veure si ens aclarim.

Us assegure que, entre tants crits i sota l'amenaça permanent de decapitació que representaven unes agulles de fer punt a les mans de Maria Àngels, resultava complicat poder ordenar el pensament i esbrinar el significat d'aquella pregunta. Encara bo que, al segon següent de contemplar la cara de panolis del fill, la mare aclarí:

—*GUÈ HAS FET AMB LES CENDRES DE LA IAIA?*

Jure que en aquell moment, al corredor d'aquell apartament d'aquella finca d'aquell barri d'aquella ciutat d'aquell planeta d'aquell sistema solar d'aquella galàxia d'aquell univers, es va sentir el bategar de l'ala d'una mosca que, casualitats de la vida, passava per allí. Atordida pels crits, va estar a punt d'acabar a la boca de Pigueta, oberta com l'entrada d'un túnel.

—Titu, t'has carregat una iaia?

El xicot es va mossegar els llavis per no mossegar-li el coll:

—Estàs tronada o què? Jo no m'he carregat ningú.

Pigueta va respirar, alleugida. La mare de Titu, però, l'ajudà ràpidament a recuperar els nervis.

—*Glar que sí! Ha mort la seua bròpia àvia. Sense contemplacions. ZIS i ZAS, iaia fora!*

En sentir el ZIS i el ZAS, acompanyat del moviment de les agulles de fer punt, Titu i Pigueta, instintivament, es portaren les mans al coll.

—*Estic espergant una resbosta.*

Titu intentà engolir saliva però el desert del Sàhara era una zona d'aiguamolls en comparació amb la seua boca.

—Mare, jo...

Siguem indulgents i reconeguem que el xiquet ho va intentar. Estava disposat, ho dic sincerament, a explicar com i per què el recipient que contenia les cendres de la iaia Estefania, que passà a millor vida deu anys enrere i que Titu recordava sobretot per la berruga de la galta esquerra a l'altura del bigot que sempre acabava punxant-lo quan la besava, com i per què, deia, aquest recipient havia desaparegut de la tauleta de fusta marró situada al costat del sofà i que sempre havia presidit la vida de la família de manera que, quan dinaves, sopaves, veies el teu programa favorit, llegies o cosies, ella, la iaia Estefania, et feia companyia i, còmodament instal·lada al seu pot de metall, també dinava, sopava, veia la televisió, llegia i cosia.

—*Estic espegant!*

Al cor de pedra de Maria Àngels no hi havia lloc per al perdó.

—Mare, jo... volia practicar per al partit de futbol del dissabte i...

—*AAHHH! L'has gonvertida en pilota!!!*

—No, mare, no, en pilota, no, no va ser així...

—Toca.

Respirà més tranquil·la. El fill era un trompellot de campionat, però en el fons era un tros de pa i el sabia incapaç de fer malbé la memòria de la seua iaia. L'aleta del seu cor li ho rectificà amb quatre paraules dites a la velocitat de la llum:

—Ens faltava un pal de porteria.

—*Un bal de...* —La dona a penes va poder articular.

Durant alguns segons, silenci complet. Després, la mare que mastega cada síl·laba:

—*Peg última vegada, Deodor, on-es-tan-les-cen-dres?*

Ja no hi havia escapatòria: la mare sabia que la resposta estava a punt d'ensorrar-la a l'infern. I Titu sabia que la resposta estava a punt d'esborrar-lo de la Terra. Per això, tirant mà de tot el que el podria ajudar a salvar-se, va fer ús de la veueta d'osset de peluix, aquella que només gastava quan endevinava que la situació era zona roja de màxim perill, i va amollar:

—Estan a la meua habitació.

De primer, Maria Àngels va notar enmig del pit l'impacte d'un *gamió*, perdó, d'un camió de gran tonatge llançat a 300 quilòmetres. A continuació,

va sentir com una música celestial que la transportava amunt, amunt, amunt. En acabant, va advertir que les cames li feien figa. Finalment, un colp al cap li aclarí que acabava de caure de tos i de pegar-se una bona tonya.

D'un salt, Titu i Pigueta es llançaren, com dos herois, al rescat de la dona.

—Mami, mami... —gemegava el megaguerrer.

—Angi, Angi... —suplicava Pigueta, que de tan pàl·lida s'havia quedat sense pigues.

—Eh... oh... —balucejava la víctima.

De sobte ...

—Què passa?

El marit. Alt com un fanal d'autopista. Cap de meló, cabells de clarió, ulls de carbó, nas de botó i boca de cantó.

—Oh! Angeliues! Caragolet! Què t'ha passat? Per què estàs a terra? Has esvarat? Com et trobes? On t'has pegat? Per què no m'heu avisat? Qui ha sigut? I, última pregunta, què tenim per a sopar?

Quan la dona es va recuperar, lentament, àtom a àtom, i va distingir entre les boires del seu cervell el rostre del fillet que ploriquejava de l'ensurt,

el va mirar, parpellejà unes quantes vegades de l'emoció i, en un últim i desesperat intent, alçà els braços cap a ell i bramà:

—Me'l menge! Me'l mengeee! On està la iaia? Ets un mal fill! I *bitjor* net!

24 I més floretes d'aquest estil que us estalviaré perquè hi ha coses que els xiquets ben educats no haurien de sentir-se dir.

Després que Jerònim, el marit, l'ajudara a arribar al sofà; després que enviara el fill a l'habitació, castigat fins a nova ordre, i que Pigueta, per solidaritat, es deixara empresonar amb ell; després que l'home escoltara atentament el monòleg de l'esposa que va durar exactament dues hores, quaranta-sis minuts i vint-i-tres segons i que li va aclarir a grans trets l'incident, després de tot això, és quan va entendre que la situació era més greu del que havia sospitat i que, per tant, el càstig havia de ser exemplar. Malgrat que estava abatut (normal: no és freqüent que un es quede sobtadament sense les cendres d'un familiar), va veure's amb forces suficients per a picar a la porta de la saleta de Titu.

—Teodor, fes el favor d'acudir al saló. Hem de parlar.

«Hem de parlar, hem de parlar...» aquelles paraules van rebotar per tota l'estança on els menuts s'havien refugiat.

—Com se't va acudir una cosa així? Estàs grillat? Vas deixar la teua iaia a la teua habitació? A LA TEUA HABITACIÓ?

Titu caminava amunt i avall. Va sacsejar el cap, completament descoratjat.

—Va ser un accident, un error, una...

—Una cagada i de les bones. I ara, què? Què creus que faran els teus pares?

—Ni idea, però què t'hi jugues que el càstig serà dels que fan història...

El pobre Titu podia imaginar moltes coses, però cap s'acostava al que Jerònim i Maria Àngels tenien preparat per al seu cadellet estimat.

—Fill —va començar a parlar el pare, amb una veu i un parar molt greus, mentre al seu costat, asseguda dignament sobre el sofà, la mare s'eixugava les llàgrimes amb un mocador—, hem estat reflexionant i només hi ha una solució al desastre que has provocat.

Els batecs del cor de Titu marcaven el ritme de tot l'univers de tan forts com sonaven. Pigueta va

agafar la mà de l'amic, tancà els ulls i es preparà per sentir la sentència. Es considerava l'amiga amb A majúscula de Titu, el Gran Guerrer de les Galàxies; amb ell havia descobert l'univers, el poder de les forces sensorials i la misèria de l'ésser humà, i amb ell havia compartit aventures, desastres i pors. I des de feia més d'una dècada. Per això, ara, en un moment tan complicat, quan les forces malèfiques de la tribu dels pares estaven calfant motors per a fer ús, una vegada més, de la seua crueltat extrema, ella, Piguetta, Guerrera del Regne Fosc, estava preparada per a acompanyar l'amic en la prova que fora.

—Hem decidit que...

Titu es veia, ancià, agenollat davant dels pares:

—Us ho suplique, deixeu-me veure alguns minuts de televisió.

—Ni parlar-ne. Estàs castigat.

—Però si ja han passat trenta-tres anys...

Piguetta, ella, es veia dalt d'una muntanya, amb la capa màgica voleiant per culpa del vent extrem, mirant l'infinit i jurant als vents:

—No abandonaré mai el meu company. Som inseparables; som carn i ungla, som la corda i el

poal, la llet i la nata, el cactus i la punxa, el nas i el moc...

—Aniràs a buscar les cendres de la iaia —va continuar el pare— on les has deixades.

La parelleta d'amics estava paralitzada. No us ho creureu, però, hi havia més ambient a la tomba de Tutankamon que en aquella sala.

—Hauràs d'entrar...

27

En aquest punt, la veu del pare es va trencar. Va mirar l'esposa, va mirar el fill i, per fi, va sentenciar:

—Hauràs d'entrar a la teua habitació.

Punt final de l'escena.